

СМЪРТЬТА

Когато мрака — слепия биволъ — легне по коремъ върху земята и начене да лочи черна мъгла отъ моретата, една тежка и жестока мъжа лукаво се промъква въ душата. Безсилна, жалка и съ треперящи ръце, тя колѣничи предъ иконата на ужаса, и въ нея бавно се разтваря — огромна врата — една бездѣнна и тъмна бездна, пълна съ мраченъ шепотъ.

Нощта се обвива съ черни пръстени около изтрѣпналото тѣло на заспалия градъ и като огромна змия, ленива, силна и сладострастна, захвапва съ своята пасть позлатенитѣ кубета на съборитѣ. Могъща и тайна тревога живѣе въ сърцето на мъглата и, като жива сѣнка съ прозрачна плътъ, тя преобразява формитѣ на зданията, души съ нѣжна ръка напрегнатитѣ гърла на звуковетѣ, подгонени изъ пустиннитѣ площади, сама наранена отъ лжчитѣ на електрическитѣ лампи — тѣзи зли очи, изпълнени съ предсмъртенъ страхъ.

И ето, капка следъ капка, като една кървава локва, ужасътъ се ражда въ гробната тишина и сграбчва сърцето на човѣка. По голия грѣбъ оживѣватъ капкитѣ на студената потъ, стичайки се отъ смразения вратъ, и пълзятъ — дребни, хладни охлюви — по настрѣхналата отъ ситни трѣпки кожа.